

Redningsbådulykkens børn

Af Christian Ringskou

*"Jeg tror, der var sådan lidt den der tidsregning:
Før redningsbådulykken og efter
redningsbådulykken i Hvide Sande"*

Inge-Lise Kirk Larsen (født Enevoldsen)

*Hvide Sandes redningsbåd MB 21 på stranden med
kølen i vejret efter ulykken den 9. december 1951.*

I 2023 har Hvide Sandes gamle redningsbåd MB 21 selv haft brug for at blive reddet. Efter årtier i regn, blæst og sol på pladsen mellem Fiskeriets Hus og afvandingslusen var den gamle båd efterhånden så medtaget, at den måtte en tur på værft. I vinteren 2023-24 vender den tilbage til sin plads. I standsat fra agter til stævn og nu med et beskyttende halvtag, der kan holde den sund og rask, indtil den måske en dag kommer under tag i et nyt Fiskeriets Hus.

Redningsbåden fortæller en tragisk historie. Søndag den 9. december 1951 var det storm. Den hollandske sandpumper Kinhem, der ikke havde radio ombord, signalerede med blus, og redningsbåden med dens otte mand store besætning gik ud. Da man kom i kontakt med Kinhem, viste det sig, at sandpumperen blot ønskede bugserassistance, så MB 21 vendte stævnen mod land. Katastrofen indtraf tæt på indsejlingen til havnen. Trossen til den slæbepose, der skulle bremse accelerationen, når redningsbåden red ned ad de store bølger, sprang. MB 21 kæntrede og drev i land syd for Hvide Sande. Tre overlevede på bådens køl. Fem døde i det frådende, iskolde hav.

I anledning af restaureringen og med økonomisk støtte fra Holmsland Klit Turistforening har Ringkøbing Fjord Museer gennem 2022-23 talt med de 12 børn af redningsbådens besætningsmedlemmer, som endnu er iblandt os, og som har lyst til at fortælle. Denne artikel er deres historie. Kun to af de 12 er børn af overlevende redningsmænd, så det er de dødes børn, der fylder mest i det følgende.

Det kan godt være svært at huske mere end 70 år tilbage. Måske er der noget imellem, som ikke rammer helt præcist. Måske mangler der noget. Så for den læser, der vil have baggrund og præcision, må vi henvise til andre kilder. Til gengæld er beretningerne personlige. Redningsbådulykkens børn bruger ikke for mange og helst heller ikke for stærke formuleringer. Men når for eksempel Lilian Christensen løber tør for ord om at miste

sin far som seksårig og slutter, "men øhm... Det var lidt tragisk. Det må man sige," så ved vi godt – sådan mellem vestjyder – at der er meget på spil.

Katastrofen – som børnene husker den

Det er søndag eftermiddag. Fiskerne er i land. Det er storm. Folk i Hvide Sande søger indendørs – som så ofte før. Der er intet usædvanligt ved en storm mellem efterår og vinter. Men redningsvæsenet er i beredskab. Strandvagterne må ud i regn og kulde for at spejde over høje bølger og skumpisket hav. En af dem ser et blus fra et fartøj. Han vurderer det som et rødt blus. Det betyder, at skibet er i havsnød, og at besætningen er i fare. Nu må redningsbådens mandskab møde.

Therese og Lilian Jensen (senere Steffensen og Christensen) er syv og seks år gamle. Deres far, redningsmand Marius Jensen, er ikke tryk ved den tur, han nu skal på. Mod sædvane samler han hele familien på bænken i køkkenet, hvor han tager børnene på knæet et efter et til et højtideligt farvel og en formaning om altid at være gode ved mor. Merethe er den yngste, kun seks måneder gammel, men hun får samme besked: "Dig lille Tulle, kan du så passe godt på mor." Kælenavnet hænger ved. Merethe blev Tulle denne skæbnsvangre eftermiddag.

I redningsmand Thyge A. Thygesens hjem lidt nord for byen er sønnen Bent Thygesen på 17 alene sammen med sin lillesøster. Forældrene er til søndagskaffe i Hvide Sande, men nu kommer Thyge A. Thygesen hjem. Han skal i en fart have fat på sit udstyr: En sydvest og en heldragt – ikke noget, der tåler sammenligning med nutidens overlevelsdragter. Han er hurtigt afsted igen.

Thomas Fjord Iversen er ni år gammel. Han og vennen Egon alias "Knold" hører, at redningsbåden skal ud. De går op til redningsstationen, hvor de ser de sidste gå ombord. Thomas' far Aage Iversen betjener redningsbådens radio. Thomas ser ham for sidste gang, idet han gør radioen klar til brug.

Inge-Lise Kirk Larsen, 3 år i 1951

Tove Christensen, 10 år i 1951

Eigil Enevoldsen, 7 år i 1951

Bent Thygesen, 17 år i 1951

Thue Thomsen, født i 1952

Margrethe Kofoed, 5 år i 1951

"Tulle" Merethe Rasmussen, 6 måneder i 1951

Methea Aae, 22 år i 1951

Thomas Fjord Iversen, 9 år i 1951

Therese Steffensen, 7 år i 1951

Lilian Christensen, 6 år i 1951

Arnfred Jensen, 3 år i 1951

Øverst fra venstre: Gytha (død for mange år siden) og Lillian, til højre: Therese, nederst fra venstre: Arnfred og Merethe (Tulle). Børn af redningsmand Marius Jensen.

Bent kan heller ikke blive hjemme. Han må ned på havnen. Han finder en plads på nordmolen, hvor han sammen med et par kammerater ser redningsbåden gå ud gennem den skumpiskede brænding. Decembermørket sænker sig, og drengene på molen taber redningsbåden af syne, indtil den vender tilbage for indadgående. Nu er vinden gået lidt mere om i nordvest, og det klarer op. Redningsbåden går lidt mod nord for at tage højde, så den kan gå tilbage mod havnen med bølgerne. Da båden nærmer sig land, står Bent i første parket til katastrofen.

Thomas og "Knold" er der sammen med "Lille Anton". De har fundet en plads ved en klit nær nordmolen, hvor der er lidt læ for vinden. Anton er den første, der får øje på redningsbådens projektører. Nu kan drengene se, hvordan lyset snart er tydeligt fra en bølgetop, snart væk i en bølgedal. Pludselig springer Anton op og udbryder: "Den har slået en kolbøtte." Projektøren lyser ikke mere.

Tilskuerne er Hvide Sande-drengene. De forstår havet. De ved, at redningsbåden nu vil drive i land syd for indsejlingen. Bent får fat på sin cykel og skynder sig over slusen og ud til stranden. Han ankommer til strandingsstedet, netop som redningsbåden når land. Han ser de tre mænd på kølen. Nu ved Bent allerede, at de fem andre er ilde stedt. Er hans far blandt de tre levende på kølen? Nej. Da båden når helt op i brændingen, kan Bent genkende sin fars heldragt under den kæntrede båd. Bent vader ud i de iskolde bølger og slæber sin livløse far op på stranden.

Tove Thomsen (senere Christensen) er ti år gammel. Mens resten af familien holder søndag aften inden døre, går hendes far, redningsmand Christian Thomsen, strandvagt. Moren, Karen Kirstine Thomsen, og børnene er midt i spil og godnatlæsning, da de hører udrykning. Nå ja – det kan ikke have noget med far at gøre, siger Toves mor. Han går strandvagt, og det er ikke så dramatisk. Hun ved ikke, at han har set nødblussene og er hastet til Hvide Sande, hvor han går ud sammen med den øvrige besætning. Tove går i seng.

Nu er der efterhånden mange mennesker på stranden syd for Hvide Sande. Læge Jørgen Josephsen er til stede, og der bliver givet kunstigt åndedræt. Thomas når også ned til strandingsstedet nu. Han leder efter sin far, men finder ham ikke. Så må han vel være gået hjem, tænker Thomas, så det gør han også selv. Men derhjemme finder

Egil, Margrethe og Inge-Lise. Børn af redningsmand Iver Enevoldsen.

han hverken sin far eller sin mor. Thomas' mor Karen Marie Iversen har fulgt dramaet over radioen og hørt, hvordan Aage Iversen ikke fik afsluttet den sidste sætning til Blåvand. Hun skynder sig syd på, hvor hun kommer op at køre med en hestevogn. Hun finder liget af sin mand i havstokken flere kilometer syd for strandingsstedet. Da Thomas når hjem, er hun taget med til sygehuset i Ringkøbing.

De livløse redningsmænd, som kommer ind sammen med båden, bliver lagt på hestevogne og kørt op til vejen, hvor ambulancer står klar til den videre tur til sygehuset i Ringkøbing. Bent er med i ambulancen, hvor han giver sin far kunstigt åndedræt. Forgæves. På sygehuset meddeler overlægen Bent, at hans far er død.

Nu bliver Eigil Enevoldsen også klar over, hvad der er sket. Eigil er syv år gammel. Han ved slet ikke, at hans far, redningsmand Iver Enevoldsen, har været ude med redningsbåden, men sent om aftenen bliver han vækket af sine to mindre søstre. Den ene siger: "Far er druknet." Eigils bedstemor er der også. Hun prøver at berolige ham, måske skåne ham. Hun vil have, at han skal blive liggende i sengen. Men Eigil forstår situationen i al dens gru, så han styrter nedenunder, hvor han finder sin mor, Gudrun Enevoldsen, sønderknust. Hun har været med sin døde mand i ambulancen og er nu kommet tilbage til Hvide Sande.

Methea Thygesen, senere gift Aae, bliver også klar over, hvad der er sket, omkring dette tidspunkt. Methea, datter af Thyge A. Thygesen og søster til Bent, er 22 år gammel og er flyttet til Esbjerg, hvor hun arbejder på sømandshjemmet. Nu bliver hun vækket af bestyreren, der har modtaget besked om ulykken over telefonen. Sammen med to brødre og en onkel får Methea fat på en bil, og midt i den mørke decemberrnat haster de nordpå. Methea synes, turen hjem er forfærdelig lang. Der er ingen i bilen, der siger noget. De tre søskende vil bare hurtigst muligt hjem og se deres mor Thomasine Kathrine Thygesen.

Dagene efter

Det bliver morgen, og først nu bliver Tove klar over, at hendes far alligevel også var med redningsbåden. Men Toves mor har ikke været i Ringkøbing som de andre hustruer. Christian Thomsen er nemlig blandt de tre overlevende, der kom i land på redningsbådens køl. Så hendes far ligger i sin seng.

Anderledes hos Therese. Hun vågner som sædvanligt ved den hjemlige lyd af, at der bliver fyret i komfuret. Det plejer hendes far at gøre, så i rolig forventning om, at han er hjemme igen trods det højtidelige farvel, står hun op sammen med de andre børn. Men det er børnenes mor, Ida Jensen, der tænder op. Hun fortæller, hvad der er sket. Therese reagerer næsten ikke. Hun er helt rolig – udenpå.

Nu er Methea og brødrene nået frem. De tager til Ringkøbing for at se de fem døde, der ligger side om side i en kælder på sygehuset. Men "det var jo så uvirkeligt. Det kunne ikke rigtig gå op for én, at det var sådan," husker hun. "Åh ja, min mor hun var da selvfølgelig helt fortvivlet," siger Metheas bror Bent og tænker tilbage på de mærkelige dage, hvor Hvide Sande blev invaderet af journalister, og redningsbådulykken fyldte landets aviser. Men "gården skulle jo passes, og kreaturerne de skulle jo passes. De almindelige daglige gøremål, de skulle jo gøres."

Thereses far Marius Jensen var død ved et slag og altså ikke druknet. Liget stod i kælderen i dagene indtil begravelsen, og moren tog børnene med derned. Det virkede. Therese kan se ham for sig endnu. Han så ud som om, han sov, næsten med et lille smil, men med en unaturlig fordybning i tindingen. Lillesøster Lilian husker den første dag som kaotisk. Børnene var hos en farbror, og "folk de græd og de reagerede og de gjorde ved. Det var noget underligt noget for børn." Selv havde hun det ligesom sin søster. Ingen reaktion på overfladen. Men lillebror Arnfred Jensen på tre år græd. Mere fordi han lod sig smitte af de voksne end fordi, han forstod. Det fangede Billed-Bladets fotograf, og for titusindvis af læsere blev den lille grædende Arnfred billedet på den

ulykke, der ramte Hvide Sande. "Arnfred blev jo ræd," siger Therese. "Så troede de, det var fordi, han blev ked af det. Det var det jo ikke. Det var fordi han var ræd. Han var jo ikke ret gammel." Arnfred selv husker ikke situationen.

Hjemme hos Thomas står Aage Iversens lig også i kælderen, og den niårige dreng må ned at se, om han virkelig er død. Thomas åbner kisten og konstaterer, at

"Det sidste Farvel" står der på Billed-Bladets bagside. "Lille Arnfred, et af den omkomne Redningsmand Marius Jensens fem børn, var trøstesløs, da Faderens Kiste førtes fra Hjemmet- (...) Glem ikke Landsindsamlingen til de Efterladte."

den ganske rigtigt indeholder hans far med en stor sort plamage i den ene side af hovedet. Han har altså også fået et slag. "Men det var ham."

Eigil bor hos sine bedsteforældre og en faster i dagene frem til begravelsen, men han er hjemme, da kisten kommer tilbage fra Ringkøbing. Han husker, at de voksne involverede ham i begivenhederne. Han skulle bære nogle krans ind.

Begravelsen

Der var 3.000 mennesker til begravelsen af de fem redningsmænd i den lillebitte Nørre Lyngvig Kirke. Amtmanden i fuld uniform og andre honoratiores fik plads på bænken. Mange andre måtte blive udenfor, hvor der var sat højtalere op. Men børnene var ikke med. Hverken Thomas, Eigil, Therese, Lilian, eller Tove (hvis far overlevede), der alle var mellem seks og ti år, kan fortælle. I det hele taget fylder al opmærksomheden og virakken ikke meget i deres erindring. Anderledes med de voksne og halv voksne børn.

"Ja, der blev stor opmærksomhed," husker Bent. "Aksel Schiøtz, han var at synge i kirken." Bent bryder sig ikke om at tænke tilbage på den begravelse. Det var for voldsomt med al den opmærksomhed og alle de journalister fra København. "Jeg kan tydeligt huske, og det synes jeg, det var helt forfærdeligt, dengang vi bar kisten ud – jeg var med til at bære – så var der en af de der fotografer, så krøb han ind under kisten for at komme over på den anden side. Det var uanstændigt. Det var jeg dybt rystet over. Det havde vi aldrig oplevet derude." Methea synes også, det var svært: "Det var ligesom, det var bare noget, der skete. Og alle de mennesker, det var vi jo heller ikke vant til at se. Både af den ene og den anden art. Det var så mærkeligt det hele."

Barn af en redningsmand

Arbejdet ved redningsvæsenet var farligt og strabadserende, men det var også forbundet med ære og

Fra begravelsen. Nørre Lyngvig kirke er stuvende fuld.

Kisterne bæres ud af den lille Nørre Lyngvig Kirke.

respekt. Det gik ofte i arv i klittens solide familier. Thomas fortæller, at hans oldefar (amatørmaleren Kræ' Fjord, som er repræsenteret med flere malerier i Ringkøbing Fjord Museers samlinger, se Annette Holms artikel andetsteds i denne årbog) var strandfoged, bedstefaren var redningsmand, faren overtog efter ham, og som niårig havde Thomas allerede været med sin far på strandvagt. Da Iver Enevoldsen omkom, overtog broderen Kræ' Mose hans plads. For Iver Enevoldsens familie har tragedien en særlig dimension. Han havde netop overtaget pladsen efter sin far, der blev forfremmet til opsynsmand, dvs. bådens chef, som har ansvar for aktionerne, men som bliver i land. Iver Enevoldsen døde på sin allerførste tur med redningsbåden. Det var frygteligt hårdt for bedstefaren, fortæller Eigils lillesøster Margrethe (senere Kofod): "Han var enkemand og syntes, han kunne undværes. Sådan var det jo."

*Redningsmand Iver Enevoldsen.
Død på sin første tur med redningsbåden.*

Methea fortæller, hvordan hendes far måtte smide alt, hvad han havde i hænderne, når besætningen skulle møde. Gårdens cykler var ikke i den bedste stand, men ved den slags lejligheder fik Thyge A. Thygesen alligevel fart på sin. Tove fortæller i samme spor, at "far han var altid sindig, men når det var noget med redningsbåden, så havde han travlt." Hendes far, Chr. Thomsen, var med i bådens besætning fra 1947 til 1959. Derefter blev han opsynsmand. Han havde overtaget pladsen i redningsbåden efter en bror, og i 1970'erne blev sønnen Thue Thomsen, født 1952, ansat ved redningsvæsenet.

Inge-Lise Enevoldsen (senere Kirk Larsen) var tre år, da hun mistede sin far Iver Enevoldsen. For hende var tabet af faren ikke et stort savn i de første mange år. Men som ung voksen har hun savnet sin far. "Da jeg selv fik børn – hvor ville jeg gerne, min far havde været her. (...) Hvor ville jeg egentlig gerne have kendt ham." Storesøster Margrethe er et par år ældre. Hun husker, at da hun startede i skole, fortalte de andre børn, hvem deres forældre var. "Jeg havde ikke nogen far, jeg kunne fortælle om. Jo, jeg kunne jo godt sige, hvad han hed, men han var der jo ikke." Til gengæld glæder søstrene sig over alt det gode, de har fået fortalt om deres far. "Han var søndagsskolelærer, og han var virkelig børneven, så børnene de elskede ham," fortæller Margrethe. "Men der var jo sådan en stor tom plads der på bænken ved siden af mig."

For Tulle var det anderledes. Hun brød sig ikke om mindegudstjenester og andre arrangementer. Hun har aldrig kendt sin far, Marius Jensen, og følte sig ikke rigtig tilpas ved at tage del i højtidelighederne. "Der blev min mor ked af det. Jamen, så tog jeg jo med for hendes skyld." Ida Jensen havde brug for at tale meget om ulykken og om sin mands død. Hos hende var der ingen vestjysk fåmælted. Tulle kunne hjælpe bare ved at høre på. Så det gjorde hun. Tuller storesøster Therese er nogle år ældre. Hun skatter de små minder om sin far. Hun husker, at hun var nede på isværket med mad til ham, og så husker hun, at hun var med nede i redningsstationen, hvor hun var

*Redningsmand Marius Jensen,
far til Therese, Lilian, Arnfred og Tulle.*

oppe i redningsbåden. Lilian er kun et år yngre end søster Therese. Hun husker også turene ned til isværket med mad. Her kunne hun selv kravle første trin op ved en læserampe, men faren måtte løfte hende det sidste stykke op. Derudover har hun svært ved at huske sin far. Men hans portræt hænger på en æresplads i stuen. For først og fremmest er Lilian stolt af sin far. "Jeg synes bare, at det var enestående det, de gjorde"

For Eigil fik ulykken helt konkrete følger. Som så mange andre raske drenge fra Hvide Sande ville han gerne have været fisker. Men efter ulykken ville Eigils mor Gudrun ikke have flere familiemedlemmer ud på det farlige hav. Så måtte Eigil finde andre veje. Han har arbejdet som ingeniør, i mange år i udlandet.

Hjemme hos Tove og Thue blev der aldrig talt om den ulykke, Christian Thomsen overlevede. Han var vestjyde

af få ord – meget få ord. "Jeg er nødt til at sige, at der er ingen, der har fortalt mig noget som helst," siger Thue, der er født i 1952. "Man kunne ikke få noget at vide af ham [min far]. Heller ikke da jeg var blevet voksen. I dag var alle sejl jo blevet sat til med både det ene og det andet, men jeg tror, det er sådan, at det ikke at snakke om det kunne også være en måde at komme igennem det på." Men, fortsætter han, "det har sommetider irriteret mig, når man kunne høre unge mennesker ude i byen, de vidste en hel masse om det, der var sket. Jeg var den eneste, der ingenting vidste. Jeg var da voksen, inden det gik op for mig i hele sin fylde, hvordan det havde været."

Til minde om

Flere af redningsbådulykkens børn husker afsløringen af mindestenen for de fem døde, som blev rejst i 1953. Inge-Lise var stadig ikke så gammel. Hun stod på en æresplads sammen med sin mor og var meget imponeret over amtmandens flotte uniform med fjer i hatten. Therese husker det også, men på hende var det vist mest dronning Ingrid, der gjorde indtryk. Eigil var lidt ældre og havde måske lidt mere styr på hierarkiet. Han husker kong Frederik.

For Lilians vedkommende krævede begivenheden lidt mere personligt initiativ. Der var skarlagensfeber i børneflokkene, så Lilian var i isolation. Men hun ville altså om at se kongen og dronningen, så hun stak af fra den nabokone, der skulle passe hende, og løb op på Troldbjerg, den store klit lige nord for gennemstrømningslusen, hvorfra der var et godt overblik over begivenhedernes gang. "Der sidder vi altså og ser, at det her kongepar, de kommer. Der er blevet sat et par fine stole op til dem. Og der står min mor og alle de andre rundt omkring. Og det ender med, [Lilian griner, mens hun fortæller] at min mor får øje på mig." Men Ida Jensen kunne jo dårligt forlade ceremonien og få styr på sin datter bedst, som hun skulle hilse på kongeparret. Så Lilian fik det hele med – lidt på afstand. Skarlagensfeber eller ej.

De fem enker står klar til at hilse på dronning Ingrid ved afsløringen af mindestenen. Flere af redningsbådulykkens børn husker, at de også var i forreste række. Billedet bekræfter ikke erindringerne, men måske var de ikke med gennem hele højtideligheden.

Hvide Sande Fondet

Allerede morgenen efter ulykken skrev læge Jørgen Josephsen et opråb, der blev bragt i aviserne og Pressens Radioavis. Josephsen opfordrede til at sende bidrag til understøttelse til de efterladte enker og deres børn. Snart strømmede pengene ind fra nær og fjern. Der måtte formuleres en fundats og oprettes en fond, hvis formål det var at støtte enkernes og børnenes økonomiske forhold. Da vinteren var omme, rådede fonden over næsten en halv million kroner – mange penge i 1952 – og en masse tøj og legetøj, som Therese husker, de skulle hente hos pastor Huus.

Det blev besluttet, at børnene hver skulle modtage 10.000 kr., når de fyldte 21. Arnfred købte sin første bil for pengene. Thomas var flyttet til hovedstaden og havde forlovet sig. Han brugte midlerne på at købe en grund i Vallensbæk syd for København, han og hustruen senere byggede på. Anderledes problematisk for Eigil. Han blev indkaldt til torskegilde hos skattevæsenet. Midlerne fra fonden var skattefri, og Eigil havde brugt pengene på dagligdagens fornødenheder, mens han læste til ingeniør i Aalborg. Nu kunne skattevæsenet se, at han havde haft et negativt forbrug. Hvad kunne det ikke dække over af ulovlige aktiviteter? Misforståelsen lod sig heldigvis udrede.

Først og fremmest blev fondens penge dog brugt til månedlige udbetalinger til de fem enker. Gudrun Enevoldsen var ikke taler. Men ved en af de sidste mindehøjtideligheder for ulykken rejste hun sig og takkede læge Josephsen og de andre initiativtagere til fonden. Det havde betydet, at hun ikke var tvunget til at gifte sig igen.

Tak for opbakningen

Her tager vi afsked med redningsbådulykkens børn, der generøst har fortalt om et tungt og personligt emne. Man får respekt for den 80-årige mand på den anden side af bordet, når han lige må afbryde sin fortælling for at få styr

på tårene, og når han samtidig insisterer på at fortsætte interviewet. Redningsbådulykken er børnenes personlige familietragedie, men den er også et omdrejningspunkt i Hvide Sandes historie. Og nu har vi nye aspekter af den på bånd i Ringkøbing Fjord Museers samlinger.

Tak til (efter alder): Methea Aae (født Thygesen), Bent Thygesen, Tove Christensen (født Thomsen), Thomas Fjord Iversen, Therese Steffensen (født Jensen), Eigil Enevoldsen, Lilian Christensen (født Jensen), Margrethe Kofod (født Enevoldsen), Inge-Lise Kirk Larsen (født Enevoldsen), Arnfred Jensen, "Tulle" Merethe Rasmussen (født Jensen) og Thue Thomsen (død 2023).

Christian Ringskou kan kontaktes på cr@rfmuseum.dk

Noter

1. Tak til Jonna Larsen, Fiskeriets Hus, der har hjulpet med at etablere kontakt til en lang række af redningsmændenes børn. Materialet opbevares i Ringkøbing Fjord Museers samlinger som museumssag RSM10969. Udover interviews med redningsmændenes børn inkluderer sagen interviews med to andre øjenvidner til begivenhederne, fotos af redningsbåden, fotos fra familierne og fra ulykken samt store mængder affotograferet materiale i form af avisartikler og meget andet
2. Redningsbådulykken er grundigt behandlet i bogen Hvide Sande 9. december 1951, Strandbygaard Grafisk, 2001
3. Villadsen, Holger Ejby: "Hvide Sande Fondet – redningsbådulykken den 9. december 1951 og oprettelsen af fondet til støtte for de omkomne redningsmænds efterladte" i Hardsyssels Årbog 1992 s. 5-16